

ner — det staaer i Betænkningen Pag. 62—63 — en Række af saavel Underrets- som Overrets-, ja endogaa Høiesteretsdomme, der efter Kommissionens Mening gaar ganfke imod hinanden, fordi de Baaed, som disse Domme omhandle, i Virkeligheden ere de samme, skjøndt Dommene snart ere af frifindende, snart af straffende Natur. Kommissionen mener, at denne Tilstand er beklaagelig, og det tror jeg, man maa give den Ret i. At det forholdes sig saaledes, kan jeg endogaa af personlig Erfaring betræfte. Der er for et Par Aar siden blevet tilsendt mig en saadan Sag fra den hævørende Overret, i hvilken jeg — efter den sædvanlige Omgang — blev beskikket som Defensor. Det var en Sag, det tilfaldt jeg, der interesserede mig i ikke ringe Grad. Jeg henvendte mig til forskjellige Sagkyndige om Erklæring i denne Sag, f. Ex. til den nuværende Fiskerikonfulent, til det ærede Medlem for Christianshavn (Luzen) og til Direktøren for et Fiskehandelselskab heri Byen, som Alle vare saa venlige at give mig Erklæring i Sagen. Jeg tror ogsaa, at de Fiskere, som havde afgivet deres Skjøn angaaende det Ret, hvorom der var Spørgsmaal, vare komne til det Resultat, at man ikke kunde sige, at det havde skrabet langs med Bunden, og Overrettens Dom faldt ud til, at Fiskerne blev frifundne. Jeg hører imidlertid her i Salen, at den samme Fisker en anden Gang er bleven idømt Straf for at have brugt det samme Baaed, og det turde altsaa vistnok fra alle Sider bekræfte sig, at den Tilstand, som Loven af 9de Marts 1872 har fremtaadt, er af en saadan Bessaffenhed, at man maatte ønske snarest muligt at komme bort fra den, hvortil dette Lovforslag synes at kunne give Anledning.

Lovforslagets § 1 gaar ud paa at fastsætte Begrænsninger for Brugen af visse Redskaber paa dansk Søterritorium, og gaar i det Hele taget ud paa, at Overtrædelse af disse Begrænsninger skal være undergivet den Straf og de Ulemper, som nærmere ere beskrevne i Lovforslaget. Det forekommer mig, at det forsaavidt der overhovedet skal kunne blive Tale om saadanne Forbud og dertil knyttede Straffe, maatte være ganfke nødvendigt her i Loven at indfætte en Bestemmelse om, hvad der i denne Forbindelse skal forstås ved „dansk Søterritorium“. Kommissionens Forslag gik ogsaa ud derpaa; men man ser af Lovforslagets Motiver, at Regjeringen har havt nogen Betænkning ved at fastsætte en saadan Grændse for dansk Søterritorium af internationale Hensyn, idet en virkelig Bestemmelse af Grændserne for dansk Søterritorium vilde udkræve en Overenskomst med de paagældende andre Magter. Jeg skal aldeles ikke miskende denne Betragtningens Rigtighed; men jeg tror dog, at den hovedsagelig kun finder sin Anvendelse i internationale Forhold, og jeg ser ikke, at disse paa nogen Maade vilde blive foregrebne ved her i denne Lov at indfætte en Bestemmelse om, hvad

der skal regnes for dansk Søterritorium ligeoverfor de Forhold, som omhandles i denne Lov. Det vilde jo nemlig — saa forekommer det mig — ikke være muligt, hverken for nogen Fisker eller for nogen Domstol, med Sikkerhed at dømme i disse Sager, naar man savner en af Betingelserne derfor, nemlig den Betingelse, som ligger i Spørgsmaalet om, hvorvidt den paagældende Fisker, den Gang han brugte det Redskab, der er Tale om, har befundet sig paa, hvad der kan kaldes dansk Søterritorium eller ikke. Naar man betragter saavel det foreliggende Lovforslag som de Forhandlinger og Betænkninger, der ere gaaede forud for det, tror jeg, at man kan sige, at der er to principielle Anskuelser, som staa imod hinanden; den ene Anskuelse er den, der nærmest turde være repræsenteret af den tidligere, nu afsvæde Fiskerikonfulent, A. Smidth, og som tilbørlig findes repræsenteret i den Betænkning af hant, der findes i Till. A. til Rigsdags-tidenden for 1866—67. Denne Betragtning af Smidth, eller som nærmest repræsenteres af Smidth, gaar ud paa, at Havet, som bedækker omtrent $\frac{3}{4}$ af Jordens Overflade, er i Henseende til sin Fiskerigdom uudtømmelig lige overfor de mennefskelige Ansruelser, og at man — gaaende ud derfra — bør ophjælpe Fiskeriet paa den Maade, at der fiskes meget mere og med meget bedre Redskaber, end det hidtil er sket. Han mener altsaa, at man saa langtfra bør lægge noget Baaed paa Fiskeriet, at man tværtimod bør opfordre og ophjælpe Befolkningen af Hensyn til de store og efter hans Mening uudtømmelige Rigsdomme, som i den Retning findes i Havet. Det er den ene Anskuelse. Den modsatte Anskuelse turde siges at være repræsenteret af den Kommission, hvis Betænkning foreligger her sammen med Lovforslaget. Kommissionen gaar ud fra — den udtaler det flere Steder med stor Bestemthed i sin Betænkning — at det er urigtigt, at Fiskerigdommen i Havet saaledes er uudtømmelig. Kommissionen mener, at man let kan gjøre sig skyldig i Misbrug ved at fiske for stærkt, og at man maa værne om, at der ikke bliver fisket for stærkt, fordi Fiskerigdommen saa efter Kommissionens Mening vilde aftage ikke alene til Stade for den nuværende Slægt, men ogsaa for Efterkommerne. Det er disse 2 Ansruelser, som staa imod hinanden. Jeg kunde have ønsket, at Kommissionens i sin Betænkning var kommen ind paa en virkelig grundig, videnskabelig Behandling af dette Spørgsmaal; thi det er, saa forekommer det mig, jo kun gennem en saadan Behandling, at der i Virkeligheden kan bringes Klarhed om, hvilken af disse to Ansruelser der er den rette, eller hvorledes hver af dem maatte bør modificeres. Naar jeg kaster et Blik paa Kommissionens Motivering, savner jeg denne naturvidenskabelige Begrundelse, jeg nævnte, og jeg skal tillade mig i Korthed at gennemgaa de forskellige Grunde, som Kommissionen anfører for